

Nagyböjt III. hete

Péntek

Oz 14,2-10 * Mk 12,28b-34

„Nem jársz messze Isten országától.”

Jézusnak az írástudó okos feleletére adott dicsérete egyben figyelmeztetés is. *„Nem jársz messze Isten országától”* – ez azt is jelenti: még nem érkeztél el oda, még nem vagy benne.

Az értelmi belátás, az összefüggések felismerése kevés. Szükséges, persze, ez a bizonyos intellektuális becsületesség, amely nélkül az igazság kapujáig sem juthatnánk, hanem megrekednénk saját szűkös ideológiánk, eszmerendszerünk posványában, mint a tegnapi Evangéliumban azok, akik Belzebubbval való paktálással gyanúsították Jézust, csak hogy ne kelljen hinniük.

A mai Evangélium írástudója olyan ember, aki alázattal engedelmeskedett a dolgok belső logikájának, s így valóban a titok mélyére hatolt. Jézushoz intézett kérdése több, mint a megszokott vizsgáztató kérdések. Úgy érezzük, mintha megsejtett volna valamit, s ehhez várna megerősítést Jézustól. Szavain átüt az őszinte lelkesedés, amikor meghallja Jézus választát.

De még csak a küszöbön áll; ahhoz, hogy az Országba beléphessen, hogy ne csak a közelében, de benne lehessen, még nagyobb alázatra és engedelmességre kell jutnia. Fel kell tudnia adni azt a pozíciót, ahol a vallási kérdéseken való elmélkedésben szellemi gyönyörűséget talál, s ahonnan dicséretet osztogat a vele „egy szinten” lévőnek.

El kell jutnia arra a felismerésre, hogy az ember a maga erejéből nem képes bejutni Isten országába, mert nem képes megtartani a főparancsot sem. És továbblépve el kell fogadnia semmi voltát, s könyörögve kiáltani Urához, Istenéhez: Könyörülj rajtam, mert nélküled elveszem!

A tegnapi Evangélium úgy mutatta be Isten országát, mint amit Jézus hozott el nekünk, mint ami elérkezett, ma pedig úgy szemléljük, mint amely felé úton vagyunk. Ugyanannak a valóságnak kétféle megközelítési módja ez, s kifejezi azt a paradoxonszerű viszonyulást, amely még jellemzi földi életünket: már itt van, már benne élünk, s ugyanakkor még folyton haladunk feléje.